

Nr. 28

kr. 2,50

NY VERDEN I BILLEDER

FORÅRET 1963

27-08

VERDEN VENTER

EN ÆDEL FORTID – EN STORMFULD NUTID – HVAD BLIVER ITALIENS FREMTID?

VERDEN FØLGER UDVIKLINGEN I ITALIEN. Alle katolikker, millioner af kristne, mennesker med og uden tro har fulgt forhandlingerne i Det økumeniske Koncil. Kreml og Peking sendte deres folk til Rom, da det italienske kommunistparti — det største i den frie verden — holdt sine møder. Britiske ministre regner med italiensk støtte ved deres indtræden i Fællesmarkedet. NATO's atomraketter peger i vejret fra italiensk jord. Italien er blevet et af verdens største centre for filmproduktion.

Italiensk teknik og den enorme produktionsstigning vækker andre europæiske nationers misundelse.

Men til trods for fremgangen er der stadig en udbredt utilfredshed. I Bari, hvis havn (t.h.) i århundreder har forbundet Italien med Det mellemste Østen, var der optøjer i august 1962 (herover). Men en måned senere stillede byen kommunens teater på det torv, hvor optøjerne fandt sted, til rådighed for den dristige, endnu uprøvede opgave — at forene alle de stridende elementer i området.

TER

NS FREMTID?

produktionsstigning
ners misundelse.
er der stadig en
vis havn (t.h.) i
ned Det mellemste
2 (herover). Men
ommunens teater
sted, til rådighed
pgave — at forene
let.

BARI

VERDEN VENTER

*På gamle torve, der har genlydt af
skyderi og tumult, står tusinder
og ser film, der viser en
verden uden had og udnyttelse*

har genlydt af
står tusinder
viser en
g udnyttelse

Gennem
gaderne i
det gamle Bari...

til pladsen
ved domkirken

*Der er en gammel generation
i Italien, som har lært at være
tilfreds med lidt.*

*Men børn vokser op,
som vil kræve højere levestandard
og noget stort at leve for.*

VERDEN VENTER

*Unge og gamle i
bondesamfundet
ser det latinamerikanske
skuespil Kondore*

*Dagen lang drøfter
grupper af studenter de
revolutionære idéer
forandring i de sociale
forhold begyndende
med en forandring
i mennesket*

*Enrique Tamashiro (i midten)
peruviansk student og en af
af forfatterne til Kondore
siger: »At forandre systemet
er kun en halv revolution.
Moralsk Oprustning er den
totale revolution,
fordi den forandrer systemet
og skaber de ubestikkelige
mennesker, der får det
til at fungere*

i gammel generation
som har lært at være
tilfreds med lidt.
Men børn vokser op,
højere levestandard
og et stort at leve for.

VERDEN VENTER

Unge og gamle i et
bondesamfund
ser det latinamerikanske
skuespil Kondoren

Dagen lang drøftede
grupper af studenter den
revolutionære idé —
forandring i de sociale
forhold begyndende
med en forandring
i mennesker

Enrique Tamashiro (i midten)
peruviansk student og en
af forfatterne til Kondoren,
siger: »At forandre systemet
er kun en halv revolution.
Moralsk Oprustning er den
totale revolution,
fordi den forandrer systemet
og skaber de ubestikkelige
mennesker, der får det
til at fungere.«

VERDEN VENTER

*Fra Minervino Murge ser man ned over sølvgrå
og grønne olivenlunde og vinmarker.
Den og byerne Andria og Canosa di Puglia
danner tilsammen den såkaldte »røde trekant«.
Store menneskemængder har her set
film, der kalder Italien ud i en større revolution.*

an ned over sølvgrå
unde og vinmarker.
g Canosa di Puglia
aldte »røde trekant«.
nængder har her set
en større revolution.

Fabrikker skyder op.
Regeringen øser penge i.
Men der behøves noget mere
for at møde folkets behov.

Sorrento-fiskere drøfter med
latinamerikanske fagforeningsfolk,
hvad den moralske og sociale
revolution, de bringer,
vil betyde for hele egnen

Mens en enhed fra NATOs Middelhavsflåde ankrer op
i Neapel-bugten, rykker en ideologisk styrke
fra Latinamerika fra by til by, fra landsby
til landsby i hele området

VERDEN VENTER

ITALIENERE ER SPILLEVENDE — levende som kogende lava under Vesuv, som efter uvirksomhedsperioder bryder gennem skorpen og strømmer mod havet.

I dette århundrede er fascismen og kommunismen voldsomt og rasende fejtet hen over Italien. Hvad er mon landets bestemmelse? Hvor er den sunde og levende ideologi, som dette folk kan kaste hele sin udtømmelige kraft ind i?

Italienerne styrede engang verden fra Rom. Den evige stad er for verdens 550 millioner katolikker kirkens hjerte og hoved. Italien gav verden Den hellige Frans af Assisi og renaissance. Et tusind mand marcherede med Garibaldi for at befri og forene landet. Men italienerne kom ud af den sidste krig med knækket ånd og bristede illusioner.

De så sig om efter næste skridt. Amerikanerne, englænderne, polakkerne og canadierne, der havde udgydt deres blod dér, viste dem ikke, hvad det skulle være. Amerikanerne gav penge, men ingen gav dem en idé. Af alle de nationer, der kæmpede mod Italien under krigen, var Rusland ene om at drage fordel af det ideologiske tomrum.

Det store økumeniske Koncil, der kom som et inspireret skridt, har med rette vakt håb i en ængstet verden. Men et af de største kommunistpartier i verden opererer lige uden for Vatikanets mure. Selve provinsen Rom styres af Partito Comunista Italiano.

Ganske vist har Italien selv ved valgene stemt sig ind i den situation, men historien beretter, at Amerika og England faktisk indsatte to af de bedst trænedte kommunister i verden samt Stalins ven Pietro Nenni i den første efterkrigsregering. Takket være en sådan prestige sprang de marxistiske partier på få år fra nogle tusinde til ni millioner stemmer og ved sidste valg til elleve millioner. Nu beklager de kloge hoveder i Washington og Whitehall den situation, de selv har fremkaldt. Elleve millioner på den ene side. Tolv millioner på den anden.

TUSINDER af kommunister ønsker at sætte en ny kurs for en ny verden. Tidligere fascister synes, at demokratiet mangler dynamik. Selv de borgerlige føler sig ikke overbevist om, at Fællesmarkedet vil kurere alle ondt. Der skal noget mere til — noget større at leve og dø for end et stort marked, hvor fordelagtigt det end kan blive. Folk af alle slags spejder efter en vej fremad, som de sammen kan slå ind på. Men hvor er den?

Sidst i september 1962 kom der en styrke

Enrique Tamashiro, student fra San Marcos Universitet, taler ved finalen i Kondoren i Neapel

fra Latinamerika indbudt af myndigheder i italienske provinser og byer. Disse mænd og kvinder skulle i den sydlige del af landet vise Italien, hvad det behøver for at kunne frigøre sig fra fortidens skygger. De viste Italien dets gudgivne bestemmelse.

Fra Bari, hovedbyen i sydøst og det ældgamle forbindelsesled til Det mellemste Østen, kom den første indbydelse til latinamerikanerne. Præfekten, folk i bystyret, fremtrædende mænd i industri og fagbevæ-

På piazza'erne . . . Mænd fra Rio i Minervino

gelse bad dem komme og gøre deres by til udgangspunkt for en landsomfattende aktion.

Latinamerikanerne medbragte ideologiske våben af mange slags. Et af dem var skuespillet *Kondoren*. Det viser på grundlag af erfaringer, hvordan Nord- og Sydamerikanere, kapitalister og kommunister, kan blive anderledes og finde et fælles, globalt mål, der løfter dem op over mindre skranker, ligesom kondoren hæver sig op over Andesbjergene på sine store vinger. De medbragte film som *Mænd fra Rio*, en sand beretning gengivet af mænd i Rios havn. På en fængslende måde viser den, hvordan gangster-vælde, bestikkelser, tyverier og underminerende virksomhed blev bragt til ophør. Denne film viser mænd og deres familier, som har været langt borte fra eller fjender af kirken, men finder tilbage til deres sande ståsted.

De havde også i tonsvis af bøger og anden litteratur med. Men deres mest overbevisende våben var deres egen forvandling, deres enhed og deres forpligtelse til at skabe en ny verden i menneskers liv.

Italienerne blev slået af at se ideologien levendegjort i selve styrken. Intet andet end en verdensomspændende, karakterforvandlende idé kunne få en så mangeartet gruppe fra Latinamerika til at holde sammen med folk fra angelsaksiske, asiatiske og afrikanske lande. De lagde mærke til, at der iblandt dem var revolutionære marxisti-

ske studenter fra Peru, fra Cuzcos universitet og San Marcos i Lima, hvor man kastede sten efter en amerikansk vicepræsident, da han ville gå ind ad porten. Det var disse mænd, der skrev *Kondoren*. Sammen med dem var brasilianske generaler, grundlæggeren af Havnearbejderforbundet i Rio, en af metalarbejdernes ledere i Uruguay sammen med en godsejer, som havde været sekretær i en anti-kirkelig forening dér, industrifolk og opdragere.

En fagforeningsleder sagde: »Vi har aldrig kunnet skabe en sådan enhed.« Han tænkte på, hvad der var sket måneden før:

Den 24. august om formiddagen var alt tilsyneladende roligt i Bari i den søvndyssende sommersonne, mens det blå Adriaterhav slikkede mod den lange strandpromenade med dens skinnende hvide bygninger. Pludselig kom lidenskaberne, der i Syden aldrig ligger langt under overfladen, til udbrud.

Mange frygtede, at det var det aftalte signal til voldshandlinger i hele Syditalien som optakt til totalitær magtovertagelse. Nyheden om opstanden gik pr. telefoto og fjernskriver ud til verdenspressen. *Times* i London talte om en situation »næsten ude af kontrol«.

Bari-korrespondenten til *Il Mattino*, et af Syditaliens førende dagblade, beskrev hvad der skete, da 4000 bygningsarbejdere nåede industriforeningens hovedkvarter og barrikaderede byens største gade med brædder og bjælker. »Vi har været vidne til, hvad der uden overdrivelse kan beskrives som andendagen af et regulært slag,« skrev han. »Corso Vittorio Emanuele og de tilstødende gader så ud som en slagmark. Klippestykker, mursten, ødelagte genstande af enhver slags, hundreder af sko tabt af flygtende demonstranter, hundreder af efterladte cykler.«

Nøjagtig en måned senere strømmede en

I havnene . . . Rio-havnearbejder sælger billetter

anden folkemasse ud på den samme plads — fra den europæiske premiere på *Kondoren*. Mange havde været med i optøjerne måneden før — kommunister og Nenni-socialister,

Signor Pino Lombardi,

arbejdsgivere, politi og er som en atombombe,« i otte år havde været i centralkomité. »Denne brand med et håb.«

»En usædvanlig aften del *Mezzogiorno*.« Publi af en følelse af undren. Aften efter aften blev s for at snakke. Sommet kl. 1, end der var kl. 12.

To uger senere sagde lister til nogle af folle »I bringer en forsoning går ind i det teater, er kommer ud.«

Ærkebiskoppen i Bari amerikanske styrke til a ensalen i bispegården f rede. Og de var æresgæst han celebrerede før si økumeniske Koncil i Rom

NORD for Bari ligger røde trekant« — Minervino Murge. De du marker og olivenlunde, d ocean strækker sig helt u årtier har kommunismen Om aftenen vrimer gade af bønder, der er kommet Deres ansigter er som i Andria bad latinameril vise *Mænd fra Rio* på pia arrangerede forevisninge fløjtede af forbavselse, Men biskoppen stod på t og så til, da 5000 kom s se den brasilianske film. munist stod side om sid aflyste kommunisterne e deres folk var henne at se

På den anden side bj ker sig ned langs Italia Neapel, Sydens hovedsta bugt under Vesuvs tvill hovedkvarteret og Den Flådes base findes der. D sang — og korrupsion. I dom råder i slumkvartere der ikke været nogen sta

Folk fra byens press ninger og industrier, so der skete i Bari, mødte drøftelse på præfektens ding rejste til Bari for at styrken til Neapel. Sam de: »De skal vide, at v ophold, mad og indkvar på hundrede fra 7. til 12 sationsmæssige hjælpemid

len i Kondoren i Neapel

eru; fra Cuzcos universitet i Lima, hvor man har en amerikansk vicepræsident ind ad porten. Det var en rev Kondoren. Sammen med amerikanske generaler, grundlovsarbejderforbundet i Rio, og kinesiske ledere i Uruguay, som havde været i en kirkelig forening dér, og andre.

der sagde: »Vi har en sådan enhed.« Han var sket måneden før: om formiddagen var alt i Bari i den søvndyssens det blå Adriaterhav lange strandpromenade hvide bygninger. Pludselig, der i Syden aldrig overfladen, til udbrud. at det var det aftalte møde i hele Syditalien politisk magtovertagelse. den gik pr. telefoto og verdenspressen. Times i situation »næsten ude

ten til *Il Mattino*, et andet dagblade, beskrev 4000 bygningsarbejdere og deres hovedkvarter og største gade med brændt har været vidne til, og drivelse kan beskrives et regulært slag,« skrev Emanuele og de tilfald som en slagmark. ten, ødelagte genstande og hundreder af sko tabt af efter-

d senere strømmede en

nearbejder sælger billetter

på den samme plads — premiere på *Kondoren*. ned i optøjerne måneden og Nenni-socialister,

Signor Pino Lombardi, præsident for Domus Christiana, fører styrken gennem Neapel

arbejdsgivere, politi og carabinieri. »Det er som en atombombe,« sagde en mand, som i otte år havde været i kommunistpartiets centralkomité. »Denne aften har sat mig i brand med et håb.«

»En usædvanlig aften,« skrev *La Gazzetta del Mezzogiorno*. »Publikum blev grebet af en følelse af undren og overraskelse.« Aften efter aften blev store skarer stående for at snakke. Sommetider var der flere kl. 1, end der var kl. 12.

To uger senere sagde to Bari-journalister til nogle af folkene i *Kondoren*: »I bringer en forsoningens ånd. Alle, der går ind i det teater, er anderledes, når de kommer ud.«

Ærkebiskoppen i Bari indbød den latinamerikanske styrke til at besøge sig i audienssalen i bispegården fra det 12. århundrede. Og de var æresgæster ved den messe, han fejrede for sin afrejse til Det økumeniske Koncil i Rom.

NORD for Bari ligger byerne i »den røde trekant« — Andria, Canosa og Minervino Murge. De dukker frem af vinmarker og olivenlunde, der som et sølvgrønt ocean strækker sig helt ud til horisonten. I årtier har kommunismen haft magten dér. Om aftenen vrirler gaderne og piazza'erne af bønder, der er kommet hjem fra markerne. Deres ansigter er som læder. Biskoppen i Andria bad latinamerikanerne komme og vise *Mænd fra Rio* på piazza'en. Hans præst arrangerede forevisningen. Journalisterne fløjtede af forbavselse, da de hørte det. Men biskoppen stod på trappen til sit palæ og så til, da 5000 kom strømmende for at se den brasilianske film. Godsejer og kommunist stod side om side. I en af byerne aflyste kommunisterne et møde, fordi alle deres folk var henne at se filmen.

På den anden side bjergene, der strækker sig ned langs Italiens ryggrad, ligger Neapel, Sydens hovedstad, ved den skønne bugt under Vesuvus tvillingetoppe. NATO-hovedkvarteret og Den 6. amerikanske Flådes base findes der. Det er en by fuld af sang — og korruption. Den yderste fattigdom råder i slumkvartererne. I tolv år har der ikke været nogen stabil administration.

Folk fra byens presseverden, fagforeninger og industrier, som hørte om det, der skete i Bari, mødtes til en to timers drøftelse på præfektens kontor. En udsending rejste til Bari for at indbyde *Kondor*-styrken til Neapel. Samtidig telegraferede de: »De skal vide, at vi kan tilbyde frit ophold, mad og indkvartering til en gruppe på hundrede fra 7. til 12. oktober. Organisationsmæssige hjælpemidler kan stilles til

Deres rådighed i ti dage.« Invitationen blev modtaget.

Samme dag, Vatikan-konciliet åbnede i Rom med århundreders hele pomp og farvepragt, ankom *Kondoren* til Neapel. »Enhver kan finde sin plads i denne kamp for at redde verden,« skrev *Napoli Notte. Roma* bragte en helsidesartikel med overskriften: »Et håbets banner — millioner af mennesker i hele verden kæmper for Moralsk Oprustning.« Det store italienske dagblad *Corriere*

I Domus Christiana i Neapel. Gæstetaler er Josef Gasser, katolsk konservativt medlem af kanton Luzerns parlament. Siddende i midten tidligere arbejdsminister Leopoldo Rubinacci.

della Sera i Milano omtalte *Kondor*-aktionen. Roms Radio bragte nyheden ud til landet.

Borgmesteren bød skuespillerne velkommen fra scenen i det forgyldte, plysbeklædte Mercadante-teater med loger i seks etager. »Disse mennesker bringer os deres flammende idé,« sagde han. De blev modtaget i Palazzo Reale, kongerne af Neapels bolig, i hertugelige villaer og kommunist-hjem.

Neapels morgenavis, *Il Mattino*, skrev om skuespillet: »Det bringer de læresætninger i erindring, som paven så klart udtrykte i sin encyklika *Mater et Magistra* og højtideligt bekræftede i de brændende ord, hvormed han åbnede Det økumeniske Koncil.«

Havnearbejdere af alle partifarver begyndte at kappes om at sælge billetter i havnekejperne.

AF REGINALD HOLME

FOTOGRAFERET AF MICHAEL BLUNDELL OG GÖSTA WETTERLIND

Nogle af de kirkelige autoriteter bad en af deres lægmænd, præsidenten for Domus Christiana, om at gå i samarbejde med *Kondoren*. Sytten år tidligere var han i kommunistpartiet og oprettede dets afdeling i forstaden Vomero. Han havde fundet en tro. Nu fandt han, hvordan han kunne vise vejen for befolkningen langs hele bugten. I hans kontor hænger signerede billeder af ministre, og han omtaler med et lunt smil sig selv som »persillen i enhver suppe«.

Han kastede sig ud i forberedelserne i Neapel og de røde byer langs bugten. Venskaber, han havde knyttet for år tilbage, bar frugt i denne spændende tjeneste.

Prinsesse Castelbarco-Albani fra Milano, fra hvis mands slægt en pave er udgået, besøgte sammen med denne katolske lægmand borgmesteren i en by ved bugten, Torre Annunziata, kendt som »lille Moskva«. Borgmesteren bad om filmsforevisninger på et af torvene. Et medlem af en adelsfamilie i Neapel tog ud for at finde det bedst egnede. Politimesteren lagde ruten for den internationale *Kondor*-styrkes march gennem byen med 23 nationers faner.

I by efter by købte tusinder af mennesker billetter til *Kondoren*. Hundreder af kommunistiske partimedlemmer kom — både ledere og menige.

EN af disse byer er velkendt for alle læsere af Det nye Testamente — Puteoli, den romerske havneby, hvor Paulus landede og tilbragte en uge på vejen til Rom. Nu er Puzzuoli — som det øvrige Italien — halvt kommunistisk. Forholdene er sådan, at nogle udlændinge, der bor i Neapel, ikke tør færdes der alene. *Kondoren* kom til Lopez Teatret, en barsk bygning med omklædningsrum hugget ud i den massive klippe. Foran det ligger det græske Serapis-Tempel og bagved et romersk amfiteater, hvor kristne blev kastet for løverne.

Byens fædre modtog styrken på rådhuset oven for den anløbsplads, hvor en tavle markerer Paulus' landing. »Antik og moderne historie mødes her i dag,« sagde viceborgmesteren. »De har påtaget Dem et storslået korstog for at redde verden fra truende ødelæggelse.«

En direktør kom for at se *Kondoren*. Skønt hans fabrik er en af de mest moderne, hvad arbejdsforhold angår, rystes den af strejker. Direktøren ville gerne prøve en ny fremgangsmåde. Hans kolleger forholdt sig kølige. De lagde ham hindringer i vejen. Han besluttede at skære gennem sine venners ligegyldighed og tale direkte til arbejderne. Han valgte en film til det — filmen lavet af Rio-havnearbejderne.

»Oldtids- og nutidshistorie mødes,« sagde viceborgmesteren i Puzzuoli, hvor Paulus landede

VERDEN VENTER

»Umuligt,« sagde en fagforeningsleder, da han hørte om det. »Den fabrik er så fuldstændig i kommunisternes greb, at vi fra de uafhængige og socialistiske fagforeninger ikke kan få foden ind. Det er umuligt bare at forestille sig ledelsen og arbejderne i den fabrik sidde sammen og se en film.«

Men det var netop, hvad der skete. Skønt nogle af de kommunistiske ledere forbød arbejderne at gå der, kom 300 af dem, og flere fra ledelsen. Det satte direktøren i gang. Hans arbejdere er sæson-ansat — arbejder kun seks måneder af året. Mange er hentet ind fra oplandet i håb om, at det kunne bryde fagforeningens magt. Direktøren begyndte at overveje at holde arbejderne beskæftiget i otte måneder og bygge nye anlæg, der kunne give arbejde året rundt.

I EN naboby sad en mand i hvid sweater ved siden af en sortklædt præst. Bag dem sad en hertuginde. De så *Mænd fra Rio*. Da filmen var forbi, sagde manden: »Socialisme og kommunisme er ikke det endelige. Noget i retning af det, vi så her på lærredet, vil blive det endelige. Klassekampen kan ikke blive ved, for i et større plan vil det betyde verdens undergang.«

Præsten trykkede varmt hans hånd, og hertuginde så overrasket til. Han var sekretær i det lokale kommunistparti. »Hvad de folk siger er netop, hvad jeg gerne vil gøre for verden,« sagde han.

Intet område af Neapel forblev ubørt. Det italiensk-russiske kulturselskab indbød *Kondor*-styrken. »Vi er så glade for, at De er kommet,« sagde de. I halvanden time var der lidenskabelig diskussion — for og imod. Det endte med, at alle medlemmerne købte billetter til om aftenen. Den mand, der havde ført an i oppositionen, forlod først teatret ved midnat. »Disse samtaler og dette stykke har vist mig noget nyt,« sagde han. »Jeg er parat til at begynde på Deres måde.«

Tusinder af fascister, hvis liv var blevet uden indhold, sagde, at de havde fundet en idé større end nogen, de hidtil havde mødt. En skoledirektør udtrykte det meget enkelt. »Før krigen blev jeg opdraget som fascist,« sagde han. »Da de allierede kom, lærte de mig at hade fascismen.« Henvendt til sydamerikanerne tilføjede han: »Da jeg så jeres storslåede arbejde, fik jeg en inderlig trang til at være sammen med jer, at være en mand blandt mænd, en kristen blandt kristne, og fortsætte sammen med jer.

til jeres idé har erobret den ganske verden.«

Halvtreds millioner italienere, rige og fattige, med eller uden tro, som lever i et land med sol og skønhed, med frugtbar jord og en gammel kultur, søger efter en ny bestemmelse. Mænd i sorte skjorter, som fulgte Mussolini, mænd, som med knyttet næve hylder Togliatti og verdenskommunis-

Italiens præsident, Antonio Segni, taler om »Moralsk Oprustnings høje traditioner«, som, siger han, »i høj grad vil bidrage til skabelse af fred i retfærdighed og frihed«.

men, mænd og kvinder, der arbejder til sent om natten i deres små, åbne værksteder, der også er soverum, rige far-sønner og piger, som prøver »la dolce vita« og finder det ikke sødt, men bittert — alle, som inderst inde ved, at paddehatteskyer kunne udslutte menneskeheden, ganske som deres eget Vesuv engang spyede død og dom over nøjsomme eller nydelsessyge borgere i Pompei.

På piazzaer, i kaféer og paladser, i olivenlunde og fabrikker i hele Syditalien ser tusinder og atter tusinder i denne revolution, bragt dem af *Kondoren*, Italiens sande bestemmelse i det 20. århundrede.

Deres hjerter kom i brand, da general Hugo Bethlem fra Brasilien sagde til dem: »Gud gjorde Italien til arnested og centrum for den kristne civilisation. Italien kunne bringe verden en moderne moralsk og åndelig renaissance. Det vil ske, når vi igen lader Gud tage styret i menneskers hjerter, sind og viljer. Italienere med nye motiver kan skabe en ny nation og en ny civilisation.«

AF

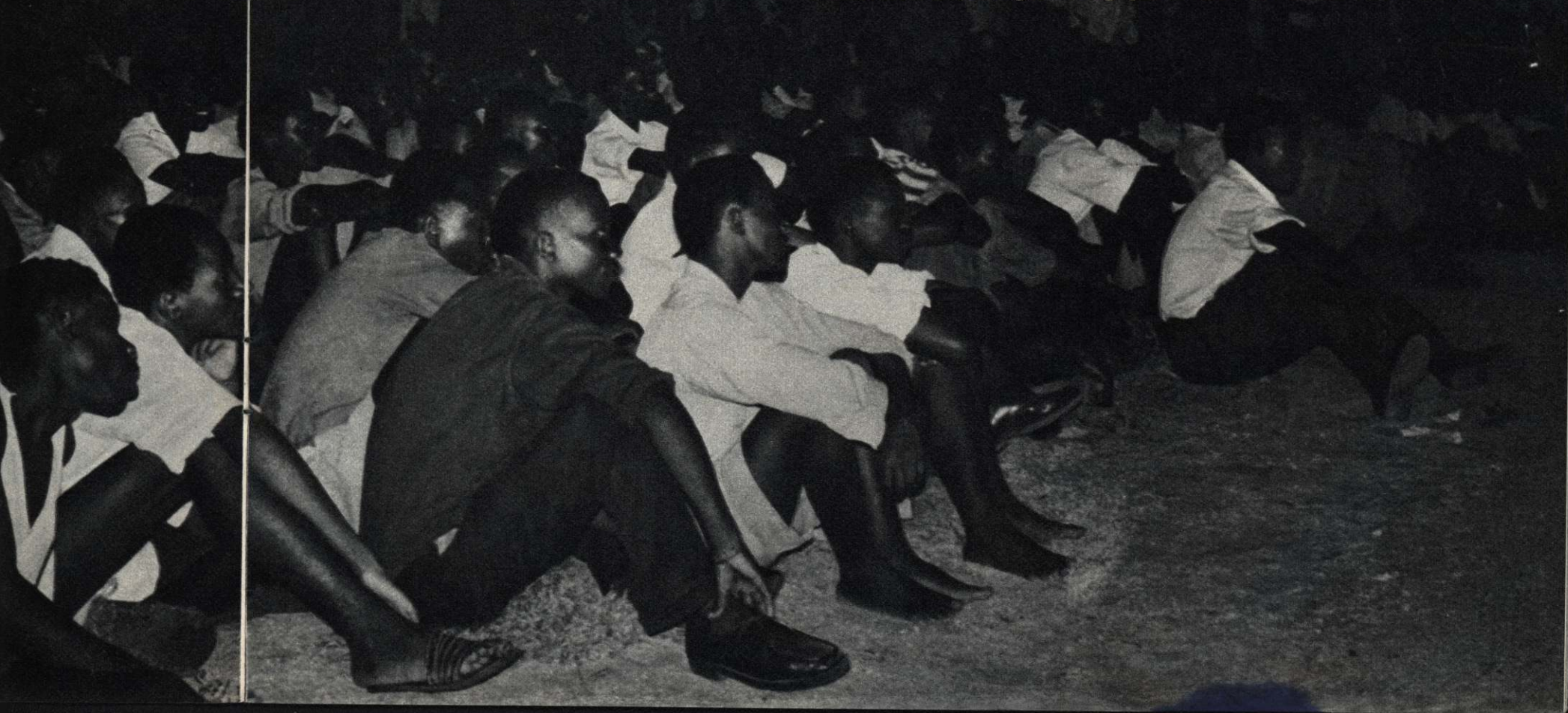
AFRIKA... FRIHEDENS FLODBØLGE

Frihed kommer ind over Afrika som en flodbølge. Men hvor sorte mænd i går hadede hvide, frygter de i dag sorte. Og hvor der i går herskede hvid imperialisme, kan der i morgen komme til at herske sort eller rød imperialisme. Det er den krise, Afrika er i. Har det kraft til at modstå kommende storme?

Millioner af mennesker, som har måttet vælge, har gjort sig klart, at de hellere vil dø i Afrika end leve noget andet sted i verden. Men verdensdelen sønderskæres af falske kamplinier efter race, stamme eller farve. Findes der en faktor, som kan forene dens folk over disse skranker og hjælpe dem at finde den gudgivne plan for alle mennesker?

Mænd, der er begyndt at lytte til Gud, har omgående fået en vej at se til en ny enhed og en ny statsmandskunst for deres kontinent og for menneskeheden. Disse mænd forstår, at enten er man en mand, der lytter, eller en mand, der hader — en mand, der lytter, eller en mand, der splitter — en, der lytter, eller en, der ødelægger. Afrika kan give dette til verden og redde menneskeheden.

Ny Verden i Billeder bringer på de følgende sider udtalelser af to af Afrikas ledere, som har fundet denne hemmelighed og giver den videre til verden.

P. Q. VUNDLA var i mange år i bestyrelsen for den nu forbudte Afrikanske Nationalkongres i Sydafrika. Som sekretær og organisator i De afrikanske Guldminerarbejderes Fagforening ledede han i 1946 den største og mest resultatrige strejke i denne industri. Han udtaler:

Jeg er af politiet blevet kaldt »den farligste mand i Sydafrika«. Jeg har været arresteret af politiet, i fængsel og i forhør. Jeg er blevet angrebet og stukket ned, paradoksalt nok af en fra mit eget folk. Jeg har prøvet — inden for lovens rammer — at kæmpe for lighed for alle befolkningsgrupper, men uden blodsudgydelse og vold som det ledende princip.

Oplyste afrikanske ledere forkaster det princip, at race-lighed i Afrika — eller for den sags skyld hvorsomhelst — må komme gennem vold. De tror, at Bantu-ledere sammen med regeringsembetsmænd skulle forhandle sig til en fredelig løsning. Det er meget af den grund, at voldsmetoder er blevet holdt ude af meget af racekampen i Sydafrika.

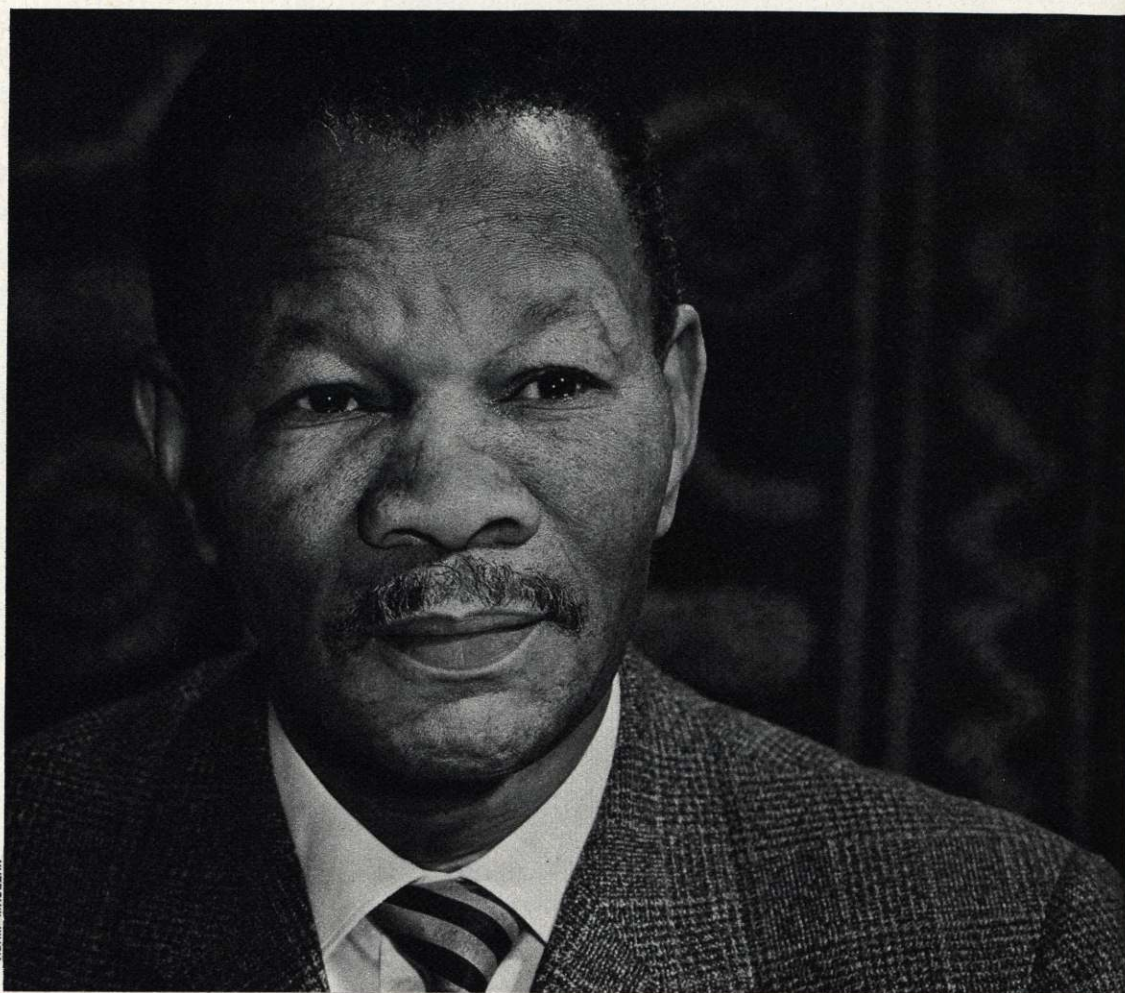
Hele mit liv har jeg viet til kampen for mit folks frihed. Da den hvide mand har magten i vor regering, gav jeg ham skylden for alt. Jeg fik et andet syn, da jeg i 1955 mødte en ung boer-nationalist, som bad om tilgivelse for den arrogance og overlegenhed, der var i ham og i folk som ham. Jeg blev forbløffet, for jeg havde aldrig før hørt en hvid mand indrømme sine fejl. Sådanne mænd kan vinde den sorte mands venskab. Nogle har gjort det, og mange andre kan og vil. Jeg tog mod den udfordring, hans forvandling var, og besluttede selv at kæmpe på en ny måde.

De sorte har i dag hele verdens sympati. Det er endog vanskeligt at overbevise folk i Europa om, at jeg som sort mand også kan have fejl. Men ingen opfører sig dårligt, blot fordi han er hvid. Det er ikke et spørgsmål om farve, men om karakter. Vi må se sandt på os selv. Vi har afrikanske ledere, som udbytter vort eget folk — ikke fordi de er sorte, men fordi de er selviske. Det er bydende nødvendigt at rejse et nyt, ubestikkeligt lederskab i Afrika.

Det er det, jeg kæmper for i dag. Jeg er nået dertil, at de hvide, sorte og farvede børn ligger mig lige meget på sinde. Hvis jeg nogensinde kommer ind i parlamentet, ønsker jeg ikke blot at repræsentere den sorte befolkning. Jeg ønsker at repræsentere hele folket. Jeg vil kæmpe for, at mit land — og alle lande — må blive styret af mennesker, der er styret af Gud.

Vundla og boer-studenter i Stellenbosch — i gang med at skabe svaret til en verden i krise

»Jeg kæmpede for frihed, men var en diktator hjemme,« siger Vundla (herunder med familien)

DEDAN MUGO, uafhængige skoler første, der blev fængslet i 12 år, han var deponeret, hans familie dræbt, hans jord konfiskeret.

Da jeg vendte hjem til land med ledere, der indbudt til en konference tidligere ledere i Mau Mau og Kenya kolonister.

Den kraft, jeg så i hjerte og borttog Mugo (2. fra h.) møder

svaret til en verden i krise

lla (herunder med familien)

DEDAN MUGO, en af pionererne for uafhængige skoler i Kenya, var den første, der blev fængslet under den politiske uro, der førte til Mau Mau. I løbet af de 12 år, han var deporteret, blev seks af hans familie dræbt, hans hjem ødelagt og hans jord konfiskeret. Han siger:

Da jeg vendte hjem, fandt jeg et fattigt land med ledere, der stred. Jeg blev indbudt til en konference sammen med tidligere ledere i Mau Mau-revolutionen og Kenya kolonister.

Den kraft, jeg så virke der, rørte mit hjerte og borttog min bitterhed. Jeg

begyndte at lytte til Gud. Jeg besluttede at tilgive den hvide mand, for jeg så, at kun således kunne afrikanere, asiater og europæere leve i fred. Det er ikke et spørgsmål om race eller farve, men om folks karakter. Vi behøver en klog læge, som kan opfinde en medicin, der kan helbrede hadets, selvishedens, bitterhedens og frygtens sygdom, som forvirrer nationerne overalt i verden.

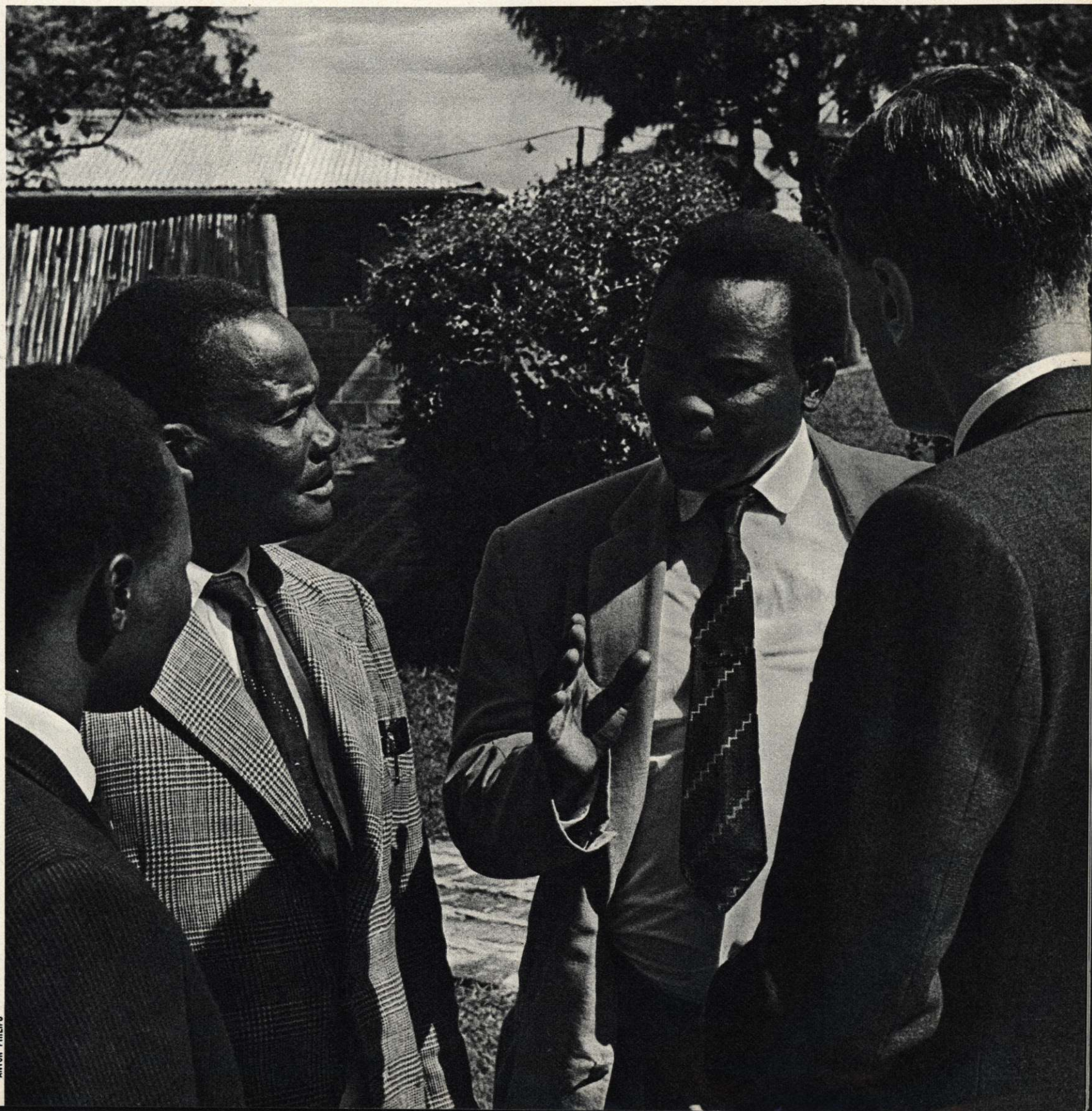
Der er plads i dette land for enhver, som vil holde op at leve på den gamle måde. Hvem vil det gavne, hvis vi får frihed, men er splittede? Enhver, som

tror, hans stamme er bedre end andre, øger splittelsen. Vi må alle forvandles.

Jeg fik hjælp til at blive anderledes ved at se filmen om det nye Afrika, *Uhuru* (Frihed), som er blevet vist for mere end 400.000 i vort land. Jeg har taget hovedansvaret for disse forevisninger, så at mit folk kan se, at jeg er gået ind for denne idé og ønsker at forvandle mit land.

Jeg udfordrer både kolonisterne og afrikanerne til at blive anderledes. Det er det eneste grundlag, hvorpå vi kan finde enhed og opnå uafhængighed på fredelig vis og opbygge en lykkelig nation.

Mugo (2. fra h.) møder kolonisten oberst Alan Knight, tidl. interneringslejr-kommandant, sammen med James Mugai (2. fra v.) bror til Jomo Kenyatta

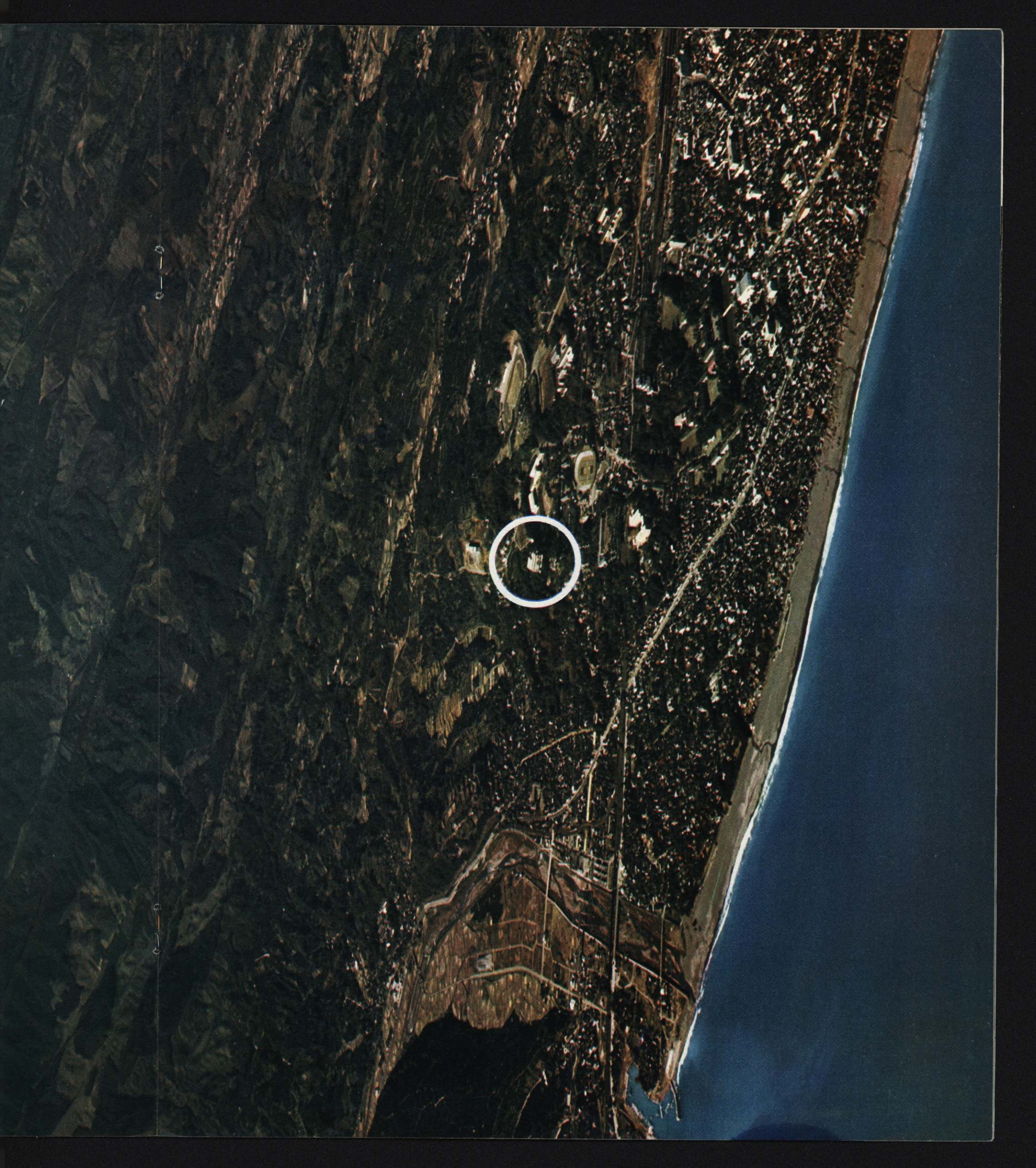

ANTON PHILIPS

Fremsynede japanere har skabt et center, der bringer håb til Asien. Den ansete politiker Shigeru Yoshida og tidligere statsminister Nobusuke Kishi stod i spidsen for den komité, der indbød statsmænd og industriledere til »at lægge et fundament for verdensfred og især skabe enhed i Asien«. Den 22. oktober 1962 mødtes repræsentanter for toogfyrretyve nationer i

ODAWARA

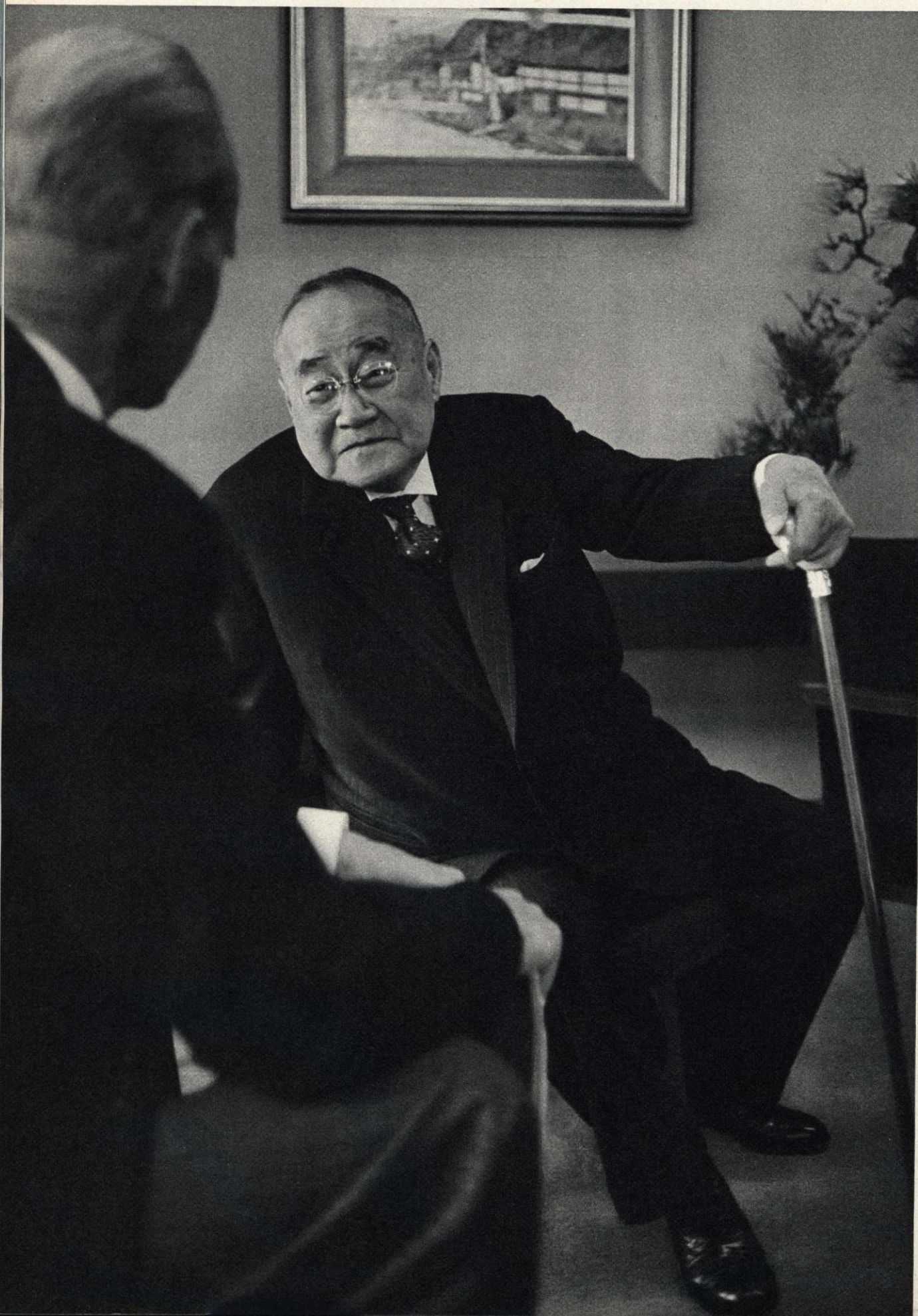
ODAWARA

» FORTSÆT DERES
BESTRÆBELSER
FOR JAPANS OG CIVI-
LISATIONENS SKYLD,«

siger den japanske statsmand Shigeru Yoshida, der var statsminister i syv år. »Jeg ønsker at studere Moralsk Oprustning grundigt, så at jeg kan gøre den til min egen og selv blive en del af denne store bevægelse.«

» MANGEL PÅ
IDEOLOGI SKABER
FORVIRRING
OG SPLITTELSE. «

Oberst Kim Cho
Efterretningsvæsen
at det er muligt a
ved at overvinde
racemæssige skrank

**»MANGELN PÅ
IDEOLOGI SKABER
FORVIRRING
OG SPLITTELSE.«**

Oberst Kim Chong Pil, chef for Koreas Efterretningsvæsen, siger: »I har hér vist, at det er muligt at skabe én verdensfamilie ved at overvinde politiske, nationale og racemæssige skranker.«

**»GRUNDLAGET MÅ
VÆRE MENNESKER,
DER LEVER RET
OG SANDT,«**

siger statsminister Hayato Ikeda. »Vi føler det som en ære, at Japan er udvalgt til center for Moralsk Oprustning i Asien. Jeg er fast besluttet på at yde al den hjælp, jeg kan, for at fremme dette formål.«

ODAWARA

EN DAG i 1918 kørte to mænd i samme tog fra Nagasaki til Kobe. De var begge revolutionære. Den ene var Sun Yat-sen, den anden Frank Buchman. Den kinesiske leder havde ønsket at træffe Buchman. De talte om Asiens fremtid. De talte om nutiden — om uretfærdighed og had, om konkubiner og bestikkelse — i moderne sprogbrug elskerinder og korruption. Buchman var moderne nok til at mene, at Sun Yat-sen ikke kunne opbygge sit nye samfund uden at skabe de nye mænd, der kunne få det til at fungere.

Samme år sagde Buchman: »Mit program er et livsprogram, der resulterer i personlig, social, national og international forvandling.« Samme år holdt han og grundlæggeren af det moderne, industrialiserede Japan, baron Shibusawa, en konference for industriledere i Nara, den japanske nations vugge, for at fremme det program.

Sun Yat-sen sagde senere: »Mine samtaler med Frank Buchman havde dyb indflydelse på mit liv. Han var det eneste menneske, der sagde mig sandheden om mig selv.« Og i dag fører Shibusawas sønnesøns søn Frank Buchmans arbejde videre.

»Banzai,« råber Saburo Chiba og Shinji Sogo

I 1926 var en ung amerikaner i Moskva. Hans vært var Karl Radek. Den kommunistiske dialektiker viste ham sin træningsskole. Den havde det misvisende navn »Sun Yat-sen-Universitetet for Det fjerne Østen«. Amerikaneren, der lige var udgået fra Harvard Universitet, lagde ikke skjul på sin overlegenhed. »De har nok ikke store tanker om disse unge mænd,« sagde Radek, »men om 20 år behersker de Kina.«

Han ramte kun to år ved siden af.

Det var en dristig tanke. Den var revolutionær nok til at erobre magten, men ikke realistisk nok til at sikre fremskridtet. Den stod dengang — som nu — magtesløs over for den menneskelige natur. Den kunne ikke skabe de frie mennesker, som Buchman, Sun Yat-sen og Shibusawa talte om.

Alle de ofre, som de oprigtige revolutionære i nutidens Kina og hele denne store nations millionbefolkning har ydet, fortje-

AF MICHAEL

ner noget bedre end sult. Der er dem, der møder kampen det er hjælp, de behøver ikke eftergivenhed. Det må have fremsyn nok til at kæmpe lige så radikalt for revolution, som de kinesiske det for klassekampen — til med kraft og udfordring større revolution til kineser ingen løsning — had til eller til Amerika og Vesten anden race, klasse eller for snævert, billigt og b farligt for en verden, der kan styrtes ud i et atom

ASIEN og hele verden nation har mod til jer allesammen. Vi vil kæmpe i alle. Lad os arbejde ny verden.« En sådan kunne gå ind for — hvis foreslår den, selv praktiske

Kunne Japan blive det har alle midlerne til det og materiel. Vietnams opholdes i tømme af japanerne. Hongkongs vanneonlyset fra japanske største tankbåd og verdenssynsapparat er begge opfindsomhed og snilde.

Udviklingen i Japan. *The Economist* blevet be af de mest forbavsende miens historie«. Bag den tion står et folk dirrer

Vietnam: Truong Cong C

beslutsomhed. Dets vilje sig udtryk i 73 guldmed konkurrencer i Indonesien er, at Japan er begyndt at

ner noget bedre end sultedød og stagnation. Der er dem, der møder kineserne med had, men det er hjælp, de behøver. Det betyder ikke eftergivenhed. Det betyder, at nogle må have fremsyn nok til at planlægge og kæmpe lige så radikalt for en total revolution, som de kinesiske kommunister gør det for klassekampen — og må have vilje til med kraft og udfordring at bringe denne større revolution til kineserne. Had bringer ingen løsning — had til Kina og Rusland, eller til Amerika og Vesten, eller til nogen anden race, klasse eller farve. Det er alt for snævert, billigt og bekvemt — og for farligt for en verden, der på få sekunder kan styrtes ud i et atom-ragnarok.

ASIEN og hele verden venter på, at en nation har mod til at sige: »Vi er for jer allesammen. Vi vil kæmpe for forvandling i alle. Lad os arbejde sammen for en ny verden.« En sådan politik ville alle kunne gå ind for — hvis den nation, der foreslår den, selv praktiserer den.

Kunne Japan blive den nation? Japan har alle midlerne til det, både i mennesker og materiel. Vietnams og Perus vandfald holdes i tømme af japansk-byggede dæmninger. Hongkongs vandfald oplyses af neonlyset fra japanske reklamer. Verdens største tankbåd og verdens mindste fjernsynsapparat er begge produkter af japansk opfindsomhed og snilde.

Udviklingen i Japans industri er af *The Economist* blevet beskrevet som »en af de mest forbausende i nationaløkonomiens historie«. Bag denne kraftkoncentration står et folk dirrende af energi og

Vietnam: Truong Cong Cuu, kulturminister beslutsomhed. Dets vilje til at vinde gav sig udtryk i 73 guldmedaljer ved sportskonkurrencer i Indonesien. Og det vigtigste er, at Japan er begyndt at tage et ideologisk

førerskab, som møder klar genklang i Asien.

Den 22. oktober 1962 åbnedes Moralsk Oprustnings asiatiske konference-center i Odawara, 80 km fra Tokyo. Det er det eneste center i Asien uden for Peking, som helt er helliget ideologisk træning. Japans nuværende statsminister og tidligere japanske og kinesiske statsministre deltog.

Kina: »En omdrejning på 180«, general Yee

Blokade i Cuba, krig i Himalaya og koreansk-japanske forhandlinger kappedes med Odawara om overskrifterne i Japans aviser. I seks dage omtalte disse og andre publikationer, hvad mænd og kvinder fra 42 nationer tænkte. Blandt dem var officielle repræsentanter fra Korea, Malaya, Taiwan og Vietnam. 15 statsoverhoveder og statsministre sendte hilsener.

Efter konferencen fremlagde initiativtagerne deres fremtidsprogram for pressen:

1. at bringe en ideologisk styrke ud til alle dele af Japan.
2. at planlægge den fortsatte brug af det asiatiske center til træning af delegationer, med en konference først i 1963.
3. at lægge en strategi for en offensiv i de asiatiske nationer med trænedes styrker, skuespil og film.

En af indbyderne, medlem af parlamentet Saburo Chiba, udtalte: »Vi japanere besluttede at blive kernen i en ideologisk styrke, der kunne give den rigtige hjælp til landene i Asien. Vi har påtaget os at rense alt det forkerte i Japan ud og skabe mennesker med moralsk mod, uden had, frygt og begær. Verden er skuffet både over kommunismen og kapitalismen. Den længe efter en ny mennesketype — en ny statsmandskunst. Vi må sammen bringe dette til Moskva, Peking og Washington.«

Statsminister Ikeda erklærede: »Siden jeg blev statsminister, har jeg stræbt efter at fordoble nationalindtægten. Nu forstår jeg, at grundlaget herfor må være mennesker, der lever ret og sandt.«

Erfaringer i fortiden gør, at nogle asiater ikke gerne ser japanerne tage ledelsen. Nogle japanere ønsker ikke at tage leder-

skab på grund af fortidens fejl. Men hvis Japan ikke leder Asien den rigtige vej, kan der være andre, som leder det den forkerte. I Odawara tog japanere lederskab, og asiater hilste det med glæde. Hvorfor? Fordi ikke-japanere var rede til at se deres egne landes andel i de sidste 30 års tragedie. Og fordi japanere erkendte, at en oprigtig beklagelse af fortidens fejl kun kan udtrykkes gennem den lidenskab, hvormed man kæmper for, at fremtiden bliver anderledes.

Derfor kunne Vietnams kultur- og socialminister, hvis land blev besat af japanerne, sige: »Jeg ser gerne Japan ikke blot som det teknisk mest udviklede land i Asien, men også — gennem dette center — som det ideologisk førende.«

Derfor kunne chefen for Koreas efterretningsvæsen, oberst Kim Chong Pil, komme til Japan specielt for at deltage i denne konference. 40 års japansk styre har efterladt er dybt had i hans land. Forhandlinger mellem de to lande har stået på i årevis.

Japanere, der sang den koreanske nationalsang, en japansk socialistisk senator, der opfordrede til en ny holdning over for Korea, kommunister, der berettede, hvordan de havde fundet en mere effektiv revolution, og englændere med ydmyge hjerter — det var bare nogle af de overraskelser, Odawara beredte den koreanske leder. »Jeg er aldrig før blevet så inspireret i mit liv,« sagde den 38-årige oberst.

166 presse-, radio- og TV-folk var til

»Australien vil få et andet billede,« siger Sir R. Cilento (til venstre) til ledende japanere

stede ved åbningsmødet, da oberst Kim og den japanske statsminister tog plads på første række. Blandt deltagerne var nogle og tyve medlemmer af det japanske parlament og også nogle af landets mest revolutionære studenter. Sammen med oberst Kim kom medlemmer af hans revolutionsråd og nogle unge, han ønskede skulle få træning. Koreaneren sagde i sin tale: »De har her vist, at det er muligt at skabe én verdensfamilie ved at løfte mennesker op over politiske, nationale og racemæssige skillelinier. Min tid her har kaldt mig

ODAWARA

tilbage til det mål, Gud gav mig — at genrejse moralske standarder i mit land.«

Til *Asahi Shimbuns* korrespondent sagde han: »Japan og Korea er nu over den værste forhindring i deres forhandlinger.« Til sine værter sagde han: »Jeg vil stå sammen med Dem under alle forhold.«

Verdens store handelsnationer har en enestående chance til at tage lederskab — i den rigtige eller den gale retning.

Den sydafrikanske regering anerkender japanerne som »hvide« for at fremme samhandelen. Det røde Kina ønsker at udvide sin handel ikke blot for sin egen økonomis skyld, men også for at få ideologisk kontrol ikke alene over økonomien, men over hele livet i andre nationer.

DEN JAPANSKE handel giver landet et stort og godt kort på hånden. Dette understregedes af sydafrikaneren Philip Vundla, en af grundlæggerne af De afrikanske Minearbejderes Fagforening. »De kan gennem Deres position hjælpe de folk, der styrer vort land, til ideologisk klarhed,« sagde han til japanske forretningsfolk. »Deres vigtigste eksport må blive en ideologi, der kan skabe ubestikkelige ledere — mænd, som ikke kan købes med penge, position eller kvinder.«

Japans rolle i det handels-tomrum, der vil opstå, hvis Storbritannien indtræder i Fællesmarkedet, havde også en fremtrædende plads i drøftelserne. 40% af Ny Zeelands og Australiens handel vil blive påvirket af en sådan udvikling, ligesom handelen i alle andre lande i Det britiske Statssamfund. Ved konferencen fandt mænd fra disse lande et grundlag for tillid til Japan, som kan få handelsmæssige konsekvenser. En australsk radiokommentator bad om tilgivelse, fordi han havde brugt sine udsendelser til »at ødelægge Japans rygte« i sit land. Det var den tidligere leder af FNs afdeling for flygtninge og sociale forhold, Sir Raphael Cilento. »Fra nu af vil de give et andet billede,« sagde han. »Vi i Australien behøver de asiatiske landes hjælp. Hvad Japan tænker i dag, vil Asien og verden tænke i morgen.« Også andre delegerede delte hans opfattelse, at »et Japan med en moralsk ideologi ville være velset i alle Commonwealth-lande.«

Netop mens Odawara-konferencen fandt sted, brast alle Indiens illusioner om sameksistens. Gandhis sønnesøn, Rajmohan Gandhi, sagde: »I årevis har vi ført en neutralitetspolitik og er blevet hyldet for det af vor nabo, Kommunist-Kina. Det har ikke forhindret invasion og okkupation af en del af vort land. At være neutral i dag

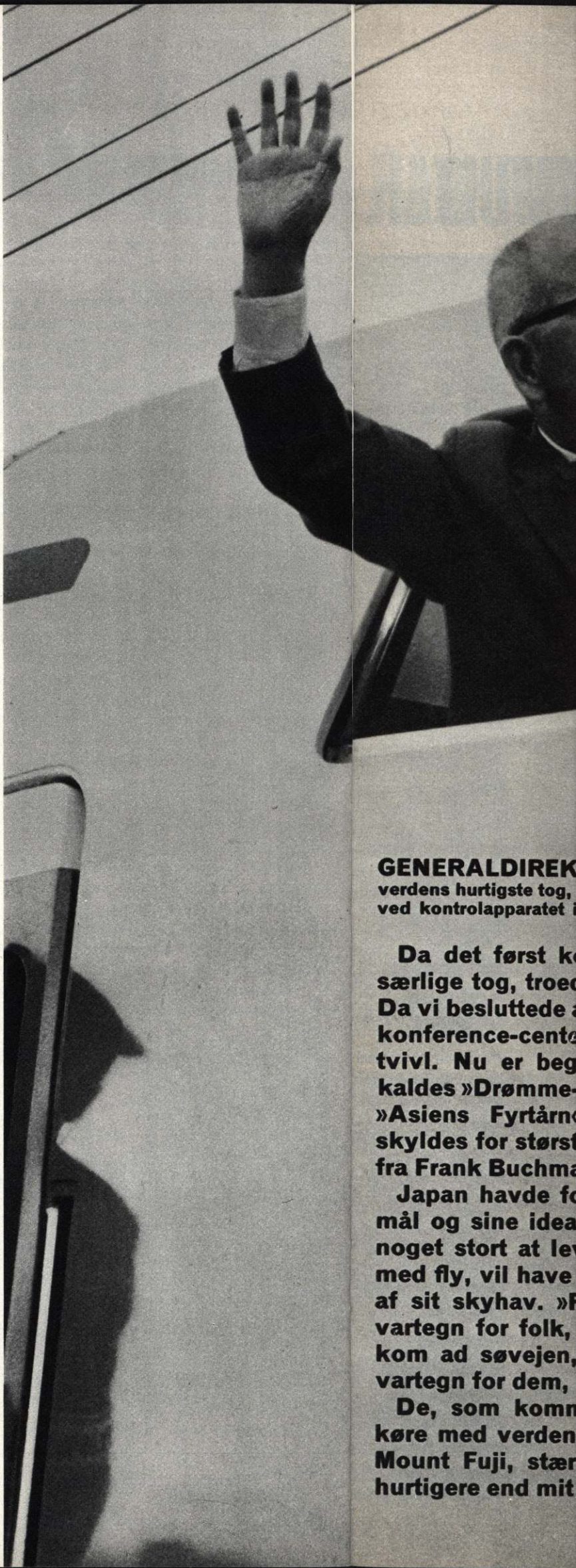
er ingen garanti for, at man kan leve i fred i morgen. Neutralitet er intet svar hverken til kommunismen eller til den selvskhed, der skaber den. Herfra kan udgå en revolution, der forvandler både kapitalister, kommunister og neutralister.«

Indiens vilje til at tage del i en sådan revolution illustreredes af syv medlemmer af Keralas lovgivende forsamling. Alle var imod kommunismen. Alle tilhørte samme parti. Alle havde hadet hinanden. Og derfor var kommunismen gået frem i deres stat. I 1962 blev de indbudt til at deltage i MRAs konference i Europa. »Pas på!« sagde den enes mor. »Chacko kunne finde på at skubbe dig ud af maskinen.« »Myrd ikke Cherian undervejs,« sagde Chackos kone. I dag er de alle syv i høj grad i live, forsoningen imellem dem en sensation i Kerala og deres erfaringer et slående eksempel i Odawara.

P. C. Cherian siger: »Vi ser nu, at anti-kommunisme aldrig kan samle demokratiets kræfter. Kun en højere ideologi kan skabe enhed.« Efter konferencen skrev han i *Asahi Evening News*: »Vi vender hjem med den forpligtelse, at vi vil stå sammen med Japan og andre nationer i Asien for at bringe Moralsk Oprustning til såvel kommunister som til ikke-kommunister.«

DETTE syn gav genklang i alle og om-sattes i praksis af en kinesisk bladudgiver. General S. K. Yee er formand for tre bladkompagnier i Hongkong og udgiver af *Observation Post*, det største tidsskrift på kinesisk i den frie verden. Det læses af Mao, af Chou En-lai og Chiang Kai-shek. 100 eksemplarer går to gange om måneden til Peking. »Jeg kom til Odawara som observatør,« sagde general Yee. »Jeg har oplevet en omdrejning i mit liv på 180°. Jeg vil lade mine blade offentliggøre MRAs helsider hver måned i de næste to år. Det vil være en god indgang både til Det røde Kina, Det frie Kina og kineserne i andre lande.«

Hvilke andre steder planlægges der på en så konstruktiv måde som i Odawara? Mennesker forlader den billige anti-kommunisme, der får dem til at føle sig så rigtige, samtidig med at de lever videre i uforstyrret selvskhed. Mennesker lader den illusion fare, at hadefulde revolutionære kan skabe en fredfyldt verden. Mennesker beslutter, at det første i deres liv skal være en idé, som ikke udelukker nogen, og som giver meget mere end bare chancen for fortsat eksistens — nemlig chancen til at bygge den verden, alle længes efter. Det er dette, Odawara kan give til Asien.

GENERALDIREKTØR
verdens hurtigste tog,
ved kontrolapparatet i

Da det først kom
særlige tog, troede
Da vi besluttede at
konference-center
tvivl. Nu er begynde
kaldes »Drømme-
»Asiens Fyrtårn«
skyldes for størst
fra Frank Buchman

Japan havde for
mål og sine ideer
noget stort at lære
med fly, vil have
af sit skyhav. »F
vartegn for folk,
kom ad søvejen,
vartegn for dem,

De, som kommer
køre med verden
Mount Fuji, stær
hurtigere end mit

GENERALDIREKTØR SHINJI SOGO fra De japanske Statsbaner, som har verdens hurtigste tog, var formand for indbydelseskomiteen til Odawara. Billedet viser ham ved kontrolapparatet i hans »Drømme-ekspress«, som kan køre 250 km i timen. Han siger:

Da det først kom på tale at bygge dette særlige tog, troede kun få, at det var muligt. Da vi besluttede at bygge det asiatiske MRA-konference-center, havde folk også deres tvivl. Nu er begge dele en realitet. Toget kaldes »Drømme-ekspressen«, centret kaldes »Asiens Fyrtårn«. Fuldførelsen af centret skyldes for størstedelen den ånd, som udgik fra Frank Buchman.

Japan havde for nogle år siden mistet sit mål og sine idealer. MRA giver igen Japan noget stort at leve for. De, som kom hertil med fly, vil have set Mount Fuji hæve sig op af sit skyhav. »Fuji-san« har altid været et vartegn for folk, der vil finde vej. De, som kom ad søvejen, har set øen Oshima — et vartegn for dem, der sejler.

De, som kommer med min jernbane, vil køre med verdens hurtigste tog. Højere end Mount Fuji, stærkere end Oshimas fyrtårn, hurtigere end mit eksprestog ønsker jeg at se

det asiatiske center give ikke bare mit land, men hele verden et sandt mål.

Jeg har lært mange ting her — frem for alt, at med Gud er intet umuligt. Jeg var i mange år i Kina. De har to udtryk der: *Yu fa tze* — det kan gøres, og *Mei fa tze* — helt umuligt. *Yu fa tze* stod med kinesiske tegn på væggen i jernbanernes træningsskole, da jeg var ung. Men som nation accepterede vi *Mei fa tze*. Det førte til lidelse, nederlag og kynisme. Nu har vi gennem MRA set vore fejl, er blevet anderledes og er begyndt at gå i det rette spor.

Da Frank Buchman døde, syntes jeg, at jeg famlede i mørke. Men næsten som om han talte til mig, hørte jeg ordene: »Nu er arbejdet dit. Gå i gang og kæmp.«

I de år, jeg endnu har tilbage, vil jeg give hele mit liv til denne kamp. Fra dette center vil vi gå ud for med stor kraft at bringe fred, hvor der er krig, enhed, hvor der er had, og en revolution til hele vort kontinent.«

ODAWARA

En landmand gav indtægten fra en kalv. Håndværkere gav deres arbejde.

MIDT I TUMULT... HÅB FOR

PÅ EN BEGIVENHEDSRIG DAG for to år siden tog et af det japanske parlaments fremtrædende medlemmer en beslutning. Det var den daværende formand for det liberal-demokratiske partis sikkerhedsråd, Saburo Chiba, og det skete d. 31. maj 1960. 300.000 studenter forventedes at ville omringe parlamentet, og Chiba kunne ikke engang komme ind på sit eget kontor. »På en dag som denne føler jeg trang til at gøre noget virkelig gennemgribende for vort lands fremtid,« sagde han til en kollega.

Nogle få måneder før havde han lovet dr. Buchman, Moralsk Oprustnings grundlægger, at bygge et center, hvor mænd og kvinder fra alle kredse i Japan kunne komme og mødes med folk fra alle dele af Asien for sammen at føre hele verdensdelen ind i et nyt spor. På hin urolige dag i 1960 tog Chiba toget til Odawara for at se på et stykke land, som statsbanernes generaldirektør, Sogo, havde anbefalet. Inspektionen blev kort. »Jeg havde selv tænkt på andre steder,« sagde han, »men dette er ganske givet det rigtige.«

Således fødtes det asiatiske conference-center for Moralsk Oprustning i Odawara — midt i tumulter.

I årene efter krigen har hundreder af delegationer fra Japan deltaget i konferencer i MRA-centrene i Caux i Schweiz og på Mackinac i De forenede Stater. Nu vil delegationer fra alle verdensdele komme til Japan.

Tusinder af japanere fra alle kredse af samfundet har deltaget i finansieringen af centret. Fem hundrede millioner yen har grunden og den første seks-etages bygning kostet. Deri er indbefattet møde- og spiselokaler for 1000 personer, udstyr til forevisning af film og til samtidig oversættelse til seks sprog, soveværelser i japansk og europæisk stil, køkkener, og på taget — med en storslået udsigt over Sagami-bugten — Sukiyaki- og Tempura-spisesale. Samspelet mellem gammel tradition og moderne anvendelse af jernbeton inspirerede den kendte arkitekt Junzo Yoshimura til at beskrive stilen som værende »Japan værdig«.

Fra alle dele af landet er der kommet bidrag i penge eller naturalier. En krigsenke, hvis søn kom til skade ved bombenedslaget i Hiroshima, gav sin pension. En landmand solgte en kalv, og en anden giver en trediedel af udbyttet fra sin gård. Politichefen i Kansai giver regelmæssigt en syvendedel af sin løn, og en betjent i Tokyos færdselspoliti gav 10.000 yen. Borgere i Fukuoka kom med et middagsservice til 70 personer, og skibsværftsarbejdere fra Ishikawajima har selv startet et fond. Over hundrede firmaer, deriblandt femten private jernbaner, ni elektricitetsværker, bryggerier og luftfartsselskaber og 92 procent af personalet i en bank har ydet deres bidrag til centret i Odawara.

Shinto-præster lyser ved indvielseshøjtidelighed

UMULT... HÅB FOR ASIEN

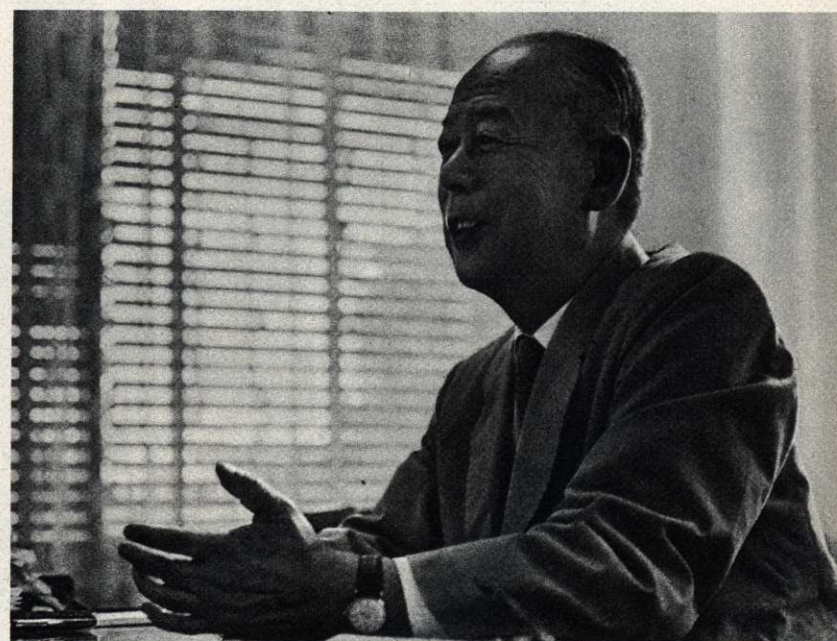
Nationernes flag
hejses ved
åbningshøjtideligheden

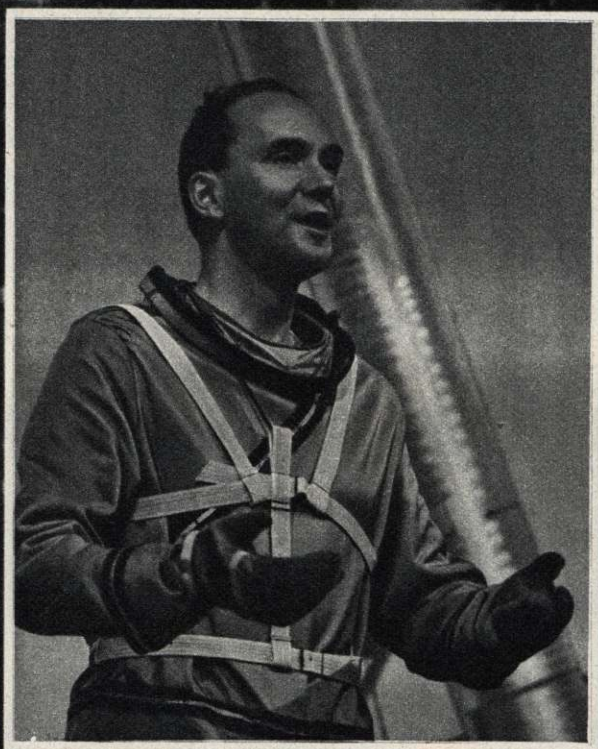

Shinto-præster lyser

ved indvielseshøjtideligheden velsignelse over konference-centret i Odawara

Præsident Kudo fra Metropolitan Bank i spidsen for byggekomiteen

Leland Holland som rum-sangeren

SPACE IS SO STARTLING

(RUMMET ER SÅ FORBLØFFENDE)

KOMMUNISTISK stirrede på scenerne. Døren dører ligeså. Så stirrede

Det var ved verden på Peter og Anthony H. *Space Is So Startling*, der en farbar vej i en rum

Space Is So Startling moderne verden, hv kosmonauter med list rummet. Centrum i dr der — ligesom den ver ved at gå i opløsning.

Spændingen stiger, d deres raket op nogle få nauterne. Endelig finde rigtige mand til at send den afventer rumkaps Under venskabs maske - venskab gennem sport ses verdens sande, hade

Endelig lander kos på scenen. Men den har det kosmisk varme, eller kapsel? Hvem er i de opdaget i rummet?

»En handling fyldt overraskelser. En slutn som overbevisende,« sk *News*. »Vestlig ligegyldig hed, sportsentusiasme og menbidthed er behændig indfanget i musikken. S udtryksfuld koreografi og tempo.«

Japans andet dagblad *Asahi*, skrev: »Den pr dans, twistere og squatte international skuespillers tilskuerne.«

Hokkai Times skrev i anti-kommunisme. Ingen Menneskeheden er beste over race og klasse, til a og ikke til højre, men hvad dette skuespil lærer

Ledende japanere plan nye musical kunne kor Statsbanerne stillede et rådighed. Store menneske de til teatrene i Tokyo, H Osaka og Yokohama. Mi Japan så stykket i fjersyn

Zengakuren-studentern Krushchev og Stalin for som Vestens ledere, k forestillingen. De ville sk MRA-styrkens lidenskab økonomisk og global rev gere og mere gennemg egen, bragte dem til tav optøjerne og gik ind o stedet. De fyldte teatret Endnu to timer efter a stod de og talte med sku

FOTOGRAFE

KOMMUNISTISKE DIPLOMATER stirrede på scenen. Vestlige ambassadører ligeså. Så stirrede de på hinanden.

Det var ved verdenspremieren i Tokyo på Peter og Anthony Howards nye musical *Space Is So Startling*, der viser Øst og Vest en farbar vej i en rumalder.

Space Is So Startling er historien om den moderne verden, hvor astronauter og kosmonauter med list og lune kappes om rummet. Centrum i dramaet er en familie, der — ligesom den verden, den lever i — er ved at gå i opløsning.

Spændingen stiger, da kosmonauterne får deres raket op nogle få minutter før astronauterne. Endelig finder astronauterne den rigtige mand til at sende ud i rummet. Verden afventer rumkapslens tilbagevenden. Under venskabs maske — også det gensidige venskab gennem sport og sameksistens — ses verdens sande, hadefulde ansigt.

Endelig lander kosmonauternes kapsel på scenen. Men den har skiftet farve. Skyldes det kosmisk varme, eller er det den forkerte kapsel? Hvem er i den? Hvad har han opdaget i rummet?

»En handling fyldt med spænding og overraskelser. En slutning lige så uventet som overbevisende,« skrev *Mainichi Daily News*. »Vestlig ligegyldighed og løssluppenhed, sportsentusiasme og kommunistisk sammenbidthed er behændigt og virkningsfuldt indfanget i musikken. Solo'er, massekor og udtryksfuld koreografi giver afveksling og tempo.«

Japans andet dagblad med masseoplag, *Asahi*, skrev: »Den pragtfulde musik og dans, twistere og squattere, rumskibe og en international skuespillerstab var en fryd for tilskuerne.«

Hokkai Times skrev i en leder: »Ingen anti-kommunisme. Ingen anti-amerikanisme. Menneskeheden er bestemt til at leve hævet over race og klasse, til at gå ikke til venstre og ikke til højre, men ret frem. Det er, hvad dette skuespil lærer os.«

Ledende japanere planlagde, hvordan den nye musical kunne komme ud i landet. Statsbanerne stillede et særtog gratis til rådighed. Store menneskemængder strømmede til teatrene i Tokyo, Hokkaido-provinsen, Osaka og Yokohama. Millioner ud over hele Japan så stykket i fjersynet.

Zengakuren-studenternes ledere, der anser Krushchev og Stalin for lige så reaktionære som Vestens ledere, kom for at hindre forestillingen. De ville skabe tumulter. Men MRA-styrkens lidenskab for en social, økonomisk og global revolution langt hurtigere og mere gennemgribende end deres egen, bragte dem til tavshed. De afblæste optøjerne og gik ind og så skuespillet i stedet. De fyldte teatret med deres venner. Endnu to timer efter at tæppet gik ned, stod de og talte med skuespillerne.

Cecil Broadhurst som hr. Lukøje, der med sit magiske støv fremtryller fantasien om et rum-kapløb mellem astronauternes og kosmonauternes verdener

FOTOGRAFERET AF HOUSTON ROGERS OG DAVID CHANNER

»Hvad søger millionernes blik
blandt stjernernes svimlende hær?
Årtusinders håb, årtusinders frygt
står skrevet med lysskrift der.«

»Hvorfor bekymret? Bare eksister!
Hvis du er trist,
så dans en twist.«

FORSIDEN

Roerne Rusty Wailes
medaljer for De forenede
med som rummænd
Tokyo efterlyste Wail
ydmyg og helhjetet n
behøver mænd, som vi
lutionær end noget, de

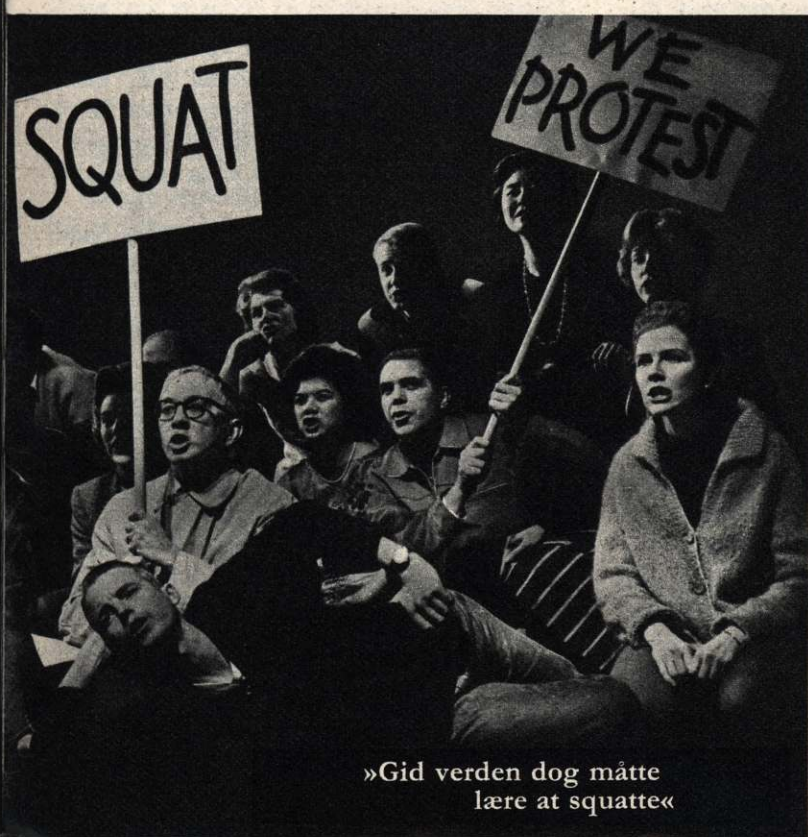

FORSIDEN

Roerne Rusty Wailes og John Sayre, som vandt guldmedaljer for De forenede Stater ved Olympiaden, spiller med som rummænd fra Øst og Vest. Ved premieren i Tokyo efterlyste Wailes »en ny type amerikaner — ærlig, ydmyg og helhjertet nok til at vinde millionernes hjerte. Vi behøver mænd, som vil give verden en idé, der er mere revolutionær end noget, der hidtil er blevet set af Øst og Vest.«

»Verden kan blive én familie,
når alle lærer at dele.
Ikke til begær, men til behov er der nok,
når folkene lærer at ha' omsorg nok.«

»Gid verden dog måtte
lære at squatte«

»Op ad Mount Communist,
vi må, vi skal til tops.«

BESTILLINGSKUPON

Undertegnede ønsker at tegne abonnement på NY VERDEN I BILLEDER for et år. Pris kr. 10 —

Hr., Fru, Frk.

(BLOKBOGSTAVER)

Adresse:

- Beløbet indsendes pr. postgiro
 - Check følger vedlagt
- (Sæt venligst kryds ved den ønskede betalingsmåde)

UDFYLD OG INDSEND DENNE KUPON ▶ TIL:

Holbergsgade 11,
København K, Danmark
Postgiro nr. 758 00
Postboks 1243,
Oslo-Vika, Norge
Postgiro nr. 125 79

Udgives kvartalsvis af New World News, 4 Hays Mews, London W. 1. Copyright in Great Britain by New World News 1963.
Trykkes hos Roto-Sadag S. A. Genève.
Udkommer på syv andre europæiske sprog — engelsk, fransk, hollandsk, italiensk, portugisisk, svensk og tysk.

AUSTRALIEN	10/-	NIGERIA	10/-
BELGIEN	60 B.Fr.	NORGE	Kr. 10
CANADA	\$1.50	NY ZEELAND	10/-
CONGO	80 CF	PAKISTAN	7 Rs.
CYPERN	500 mils	RHODESIA &	
DANMARK	Kr. 10	NYASA	10/-
FINLAND	Fmk. 4	SCHWEIZ	Fr. 6.-
FRANKRIG	Fmk. 6 F	SPANIEN	Pts. 85
FRANSKTALLENDE		STORBRITANNIEN	10/-
AFRIKA	300 CFA	SVERIGE	Kr. 6
HOLLAND	6 Rs.	SYDAFRIKA	1 Rand
INDIEN	10/-	TANGANYIKA	10/-
IRLAND	600	TUNIS	Din. 600
ITALIEN	L. 600	UGANDA	10/-
KENYA	10/-	US.A.	\$1.50
LUXEMBOURG	60 frs. Lux.	ØSTRIG	S. 36
MAROKKO	Dh 7/25		

Af FRITZ HIRSCHNER

redaktør af Rhein-Zeitung, Coblenz

SKAL MURE V

SEKSOGTREDIVE MENNESKER ER blevet dræbt ved muren i Berlin, siden den blev opført d. 13. august 1961. Den berlinske retskreds' hovedkvarter i Salzgitter har undersøgt 800 indberetninger om skudvekslinger. Seksogtredive mennesker er blevet dræbt — skudt af deres tyske brødre. Det er den grusomme sandhed om det delte Berlin. Det er en part af Tysklands fortvivlede deling. Det er en scene i det delte Europas drama. Men er det ikke langt mere end det?

En gruppe afrikanere stod for få uger siden ved muren. En af dem var en sydafrikansk nationalistfører, som i årevis havde kæmpet mod apartheid. En anden havde været leder i Mau-Mau. De udbød: »Hvor vil Europa være, hvis en mur som denne bliver rejst mellem Europa og Afrika?« Det er den slags, det drejer sig om i dag.

Tysklands deling i 1945, som blev besluttet under krigen — i Teheran og i Yalta — besejlede Stalins triumf over store områder af Europa. Så fulgte delingen af Korea, Laos, Vietnam, og af Kina mellem det kinesiske hovedland og Chiang Kai-sheks frie Kina, og nu sidst Congo.

Berlins millionbefolkning blev skåret ud i fire sektorer under en fælles fire-magtskontrol. Da Sovjetrusland i 1948 trak sig ud af firemagts-rådet, blev Sovjet-sektoren i praksis afskåret fra de øvrige. Den 13. august 1961 byggede Ulbricht sin mur.

Berlin er skåret over i to dele. Men mere end det — muren er blevet den linie, ved hvilken spørgsmålet om liv og død for hele vor verdensdel vil blive afgjort. Fremtiden tilhører dem, der kan overvinde muren, og kun de kan skabe fred i verden.

IKKE BLOT ET TYSK SPØRGSMÅL

Lad ingen bedrage sig selv. Berlin-muren er ikke bare et tysk anliggende — ja, end ikke bare et europæisk anliggende. Den betyder »at være eller ikke være« for hele menneskeheden. En krise blussede op omkring Cuba og døde hen igen. Men alt, hvad der skete i verdensmagternes kamp, var blot en tilbagevenden til status quo, da Moskva genindtog samme position, som det havde haft, før raketbaserne etableredes på sukkerøen.

Grundproblemet, splittelsen, og Europas hovedproblem, deltheden og det tyske spørgsmål i det hele taget, er stadig de samme. De vil være i centrum i kommende konflikter, hvad enten Krushchev slutter sin separatfred med Pankow nu eller senere. Kun en idiot vil kunne tænke sig, at Berlin-muren kan tilintetgøres med magt. Kun en fantast vil kunne vente, at Tysklands delthed kan bringes til ophør ved militære midler. Det er sandt, at vi behøver militært beredskab for at afværge aggression, oprustning for at forebygge, at vi bliver løbet over ende, fasthed, så at vi ikke bliver brugt som en brik i den internationale magtkamp. At Kreml respekterer fasthed viste sig under Cuba-krisen.

EUROPAS TIME

Men der ligger ingen virkelig løsning i nogen form for »anti«. Heller ikke atom-bomber eller tanks bringer en løsning. Antikommunisme er ingen vej ud af vor blindgyde. Selvom våben er nødvendige, kan jongleren med militære ideer ikke løse problemet. Lige så lidt kan man pacificere Kreml ved at slå en økonomisk handel af med dem. Der er kun ét lægemiddel mod splittelse — skabelse af enhed. Der er kun én ting, der rummer svaret til kommunismens ideologi — en stærkere idé, med kraft til at få Øst og Vest til at mødes, befri kommunisterne fra klassetænkningens spændetroje og Vesten fra dets materialistiske ideer.

Både kapitalisme og kommunisme udspringer af samme rod — materialisme. Gå løs på materialismen — så vil man ikke alene gå løs på muren, men man vil åbne vejen til sand fred. Som dr. Frank Buchman sagde for nogle år siden: »Splittelse er materialismens kendetegn. Enhed er genfødelsens gave.«

Det er ikke at tage munden for fuld at tro på denne fred, at håbe på den, at regne med den. Hvem ville i 1945 have troet på, at Frankrig og Tyskland nogen-sinde ville finde en fælles vej, som de kunne gå sammen? Dog skete miraklet. Navne som Robert Schuman og dr. Adenauer, og også de Gaulle, vil for bestandig være forbundet hermed. Efter århundreders

historie skrevet i blod, og nederlag og aldrig begge nationer indledt deres udvikling. Udgangspunktet var erkendelse af, at Gud lavede en fælles opgave og ikke udslette hinanden. De leve sammen som et verdens.

Luxembourgs premierminister, Paul Werner, sagde for nylig: »Hvis man havde søgt en entente alene af materielle eller patriotiske grunde, aldrig være blevet til verdens fred, voksede den naturligt ud af hundreder af almindelige fælles forpligtelse over for en fattende ideologi — ud af de var nået til i Caux, bygges nogen sund fred af bitterhed, ikke nogen fred lægger fortiden bag sig, verden uden personlig fortid disse ting voksede en ny verden som i dag hilses verden et nyt Europa.«

ET STØRRE

Mange sten må endnu til et forenet Europa er vigtigste vil være udviklingen i markedet. Dets succes vil mange til at tro på en udform for politisk union. Men for, hvad det kan føre til den kamp for at skaffe foregår mellem de forskellige nationer. Vi forstår de vigtige f.eks. britisk landbrug tilpasse sig Fællesmarkedsminister, dr. Schröder, en skellig beslutningen om europæiske fællesskab som Storbritannien, som haft sit blik og sin styrke forposter i verden, og som

MURE VÆRE VOR SKÆBNE?

splittelsen, og Europas
theden og det tyske
le taget, er stadig de
i centrum i kommende
ten Krushchev slutter
ed Pankow nu eller
t vil kunne tænke sig,
kan tilintetgøres med
ast vil kunne vente, at
kan bringes til ophør
r. Det er sandt, at vi
fredsskab for at afværge
ing for at forebygge, at
ende, fasthed, så at vi
om en brik i den inter-
o. At Kreml respekterer
nder Cuba-krisen.

PAS TIME

ngen virkelig løsning i
tic. Heller ikke atom-
bringer en løsning. Anti-
en vej ud af vor blind-
n er nødvendige, kan
litære ideer ikke løse
lidt kan man pacificere
n økonomisk handel af
kun ét lægemiddel mod
e af enhed. Der er kun
r svaret til kommunis-
en stærkere idé, med
Vest til at mødes, befri
ra klassetænkningens
ten fra dets materiali-

e og kommunisme ud-
rod — materialisme.
men — så vil man ikke
ren, men man vil åbne
Som dr. Frank Buch-
år siden: »Splittelse er
ndemærke. Enhed er

ge munden for fuld at
, at håbe på den, at
vem ville i 1945 have
rig og Tyskland nogen-
en fælles vej, som de
? Dog skete miraklet.
Schuman og dr. Ade-
Gaullle, vil for bestandig
ned. Efter århundreders

historie skrevet i blod, med skiftende sejre og nederlag og aldrig virkelig fred, har begge nationer indledt et nyt kapitel i deres udvikling. Udgangspunktet er deres erkendelse af, at Gud har tildelt dem en fælles opgave og ikke dømt dem til at udslette hinanden. De er bestemt til at leve sammen som et eksempel for hele verden.

Luxembourgs premierminister, Pierre Werner, sagde for nylig: »Vi i Luxembourg har været vidne til det, der er sket mellem Frankrig og Tyskland. Når det har været muligt, kan et hvilket som helst had i verden overvindes.«

Hvis man havde søgt denne fransk-tyske entente alene af materielle, finansielle, militære eller patriotiske grunde, ville den aldrig være blevet til virkelighed. Som det var, voksede den naturligt ud af det fælles ansvar, visse store mænd følte, og ud af hundreder af almindelige menneskers fælles forpligtelse over for en verdensomfattende ideologi — ud fra den erkendelse, de var nået til i Caux, at der ikke kan bygges nogen sund fremtid på had og bitterhed, ikke nogen fred, uden at man lægger fortiden bag sig, ingen forvandlet verden uden personlig forvandling. Ud af disse ting voksede en ny fransk-tysk enhed, som i dag hilses verden over som spiren til et nyt Europa.

ET STØRRE EUROPA

Mange sten må endnu lægges, før vejen til et forenet Europa er brolagt. En af de vigtigste vil være udviklingen af Fællesmarkedet. Dets succes i starten har fået mange til at tro på en udvidelse af det til en form for politisk union. Andre er ængstelige for, hvad det kan føre med sig. Vi kender den kamp for at skumme fløden, der foregår mellem de forskellige europæiske nationer. Vi forstår de vanskeligheder, som f.eks. britisk landbrug vil få med at tilpasse sig Fællesmarkedet. Vor udenrigsminister, dr. Schröder, erkender, hvor vanskelig beslutningen om at indtræde i det europæiske fællesskab må være for et land som Storbritannien, som i århundreder har haft sit blik og sin styrke rettet mod fjerne forposter i verden, og som endnu i dag er så

nært forbundet med hele Commonwealth.

Ikke desto mindre er det vanskeligt at tænke sig, at Storbritannien ikke før eller siden vil tilslutte sig Fællesmarkedet — ligesom det bliver mere og mere sikkert, at det vil betyde et næste skridt i udviklingen af et nærmere europæisk fællesskab, der kan blive den anden pille i en Atlantisk Union, sådan som præsident Kennedy forestiller sig det. Tanken om et større Europa træder stadig klarere frem, hvor mange hindringer der end endnu måtte lægge sig i vejen for dets virkeliggørelse.

FÆLLESMARKEDET

Hvilken idé skal give Fællesmarkedet liv? Vil det blot blive en sammenslutning af markeder, et slags skoleeksempel i regnekunst? Vil det blive hæmmet af de samme nationalistiske forbehold, som nogle af de indledende forhandlinger kunne få os til at frygte? Eller vil nationerne acceptere, at dette Fællesmarked ikke er et rent og skært driftsregnskab eller en træning i finans-aritmetik, men at det er et ydre og synligt tegn på et nyt skridt i historien, en mægtig revolution i menneskets sind og ånd?

Krushchev ved, hvad der er under udvikling gennem Fællesmarkedet i et nyt Europa. Han frygter dets økonomiske magt, men langt mere dets indre dynamik. I samme øjeblik, Fællesmarkedet begynder at fungere, forstod Kreml, at noget nyt var ved at gro frem i Europa. Krushchev har fremsat vidtrækkende forslag om samarbejde med de vestlige stater i handel og produktion. Han regner åbenbart med, at et sådant samarbejde vil blive en betydelig stimulans for Sovjet-økonomien. Det gør det dobbelt nødvendigt, at det nye Europa gør sig klart, hvad det vil stå for i verden.

Den britiske forfatter og journalist Peter Howard sagde ved åbningen af konferencen i Caux i september 1962: »Fællesmarkedet uden en moralsk ideologi, der forandrer og forener folk, vil være et skæbnesvangert fejlgreb. Folkeforbundet slog fejl, fordi det ikke var bygget på Gud. Hverken De Forenede Nationer eller Fællesmarkedet kan opfylde de forhåbninger, der stilles til dem i dag, hvis ikke de bygger

på en moralsk ideologi med Gud i centrum.

Vil man anvende et gudløst lægemiddel mod en sygdom, der kun kan helbredes ved den levende Guds kraft, er det det samme som at opstille en ny guldkalv midt i Europa og forlange, at mennesker skal falde ned og tilbede den.«

Hvad vej vil Europa da gå? Skal det blive finanser, procenter, milliarder af dollars, pund eller mark, der skal forme dets fremtid? Eller vil det blive erkendelsen af, at roden til alle splittelser, vanskeligheder og faremomenter i sidste instans ligger i vor materialisme, den fælles fjende for Øst og Vest, som hindrer dem i at finde enhed og sætter dem op mod hinanden?

Der er tegn til en voksende forståelse på dette punkt. Andetsteds på disse sider berettes der om vigtige fremskridt i Italien. Halvtreds ledende industrifolk fra alle dele af Europa mødtes ligeledes for nylig i Tyskland. De planlagde en konference i London omkring nytår for europæiske forretningsfolk, hvor man behandlede de voksende produktions- og markedsproblemer, den stigende arbejdsløshed, uroen i industrien og den effektive hjælp til udviklingslandene. I indbydelsen hed det:

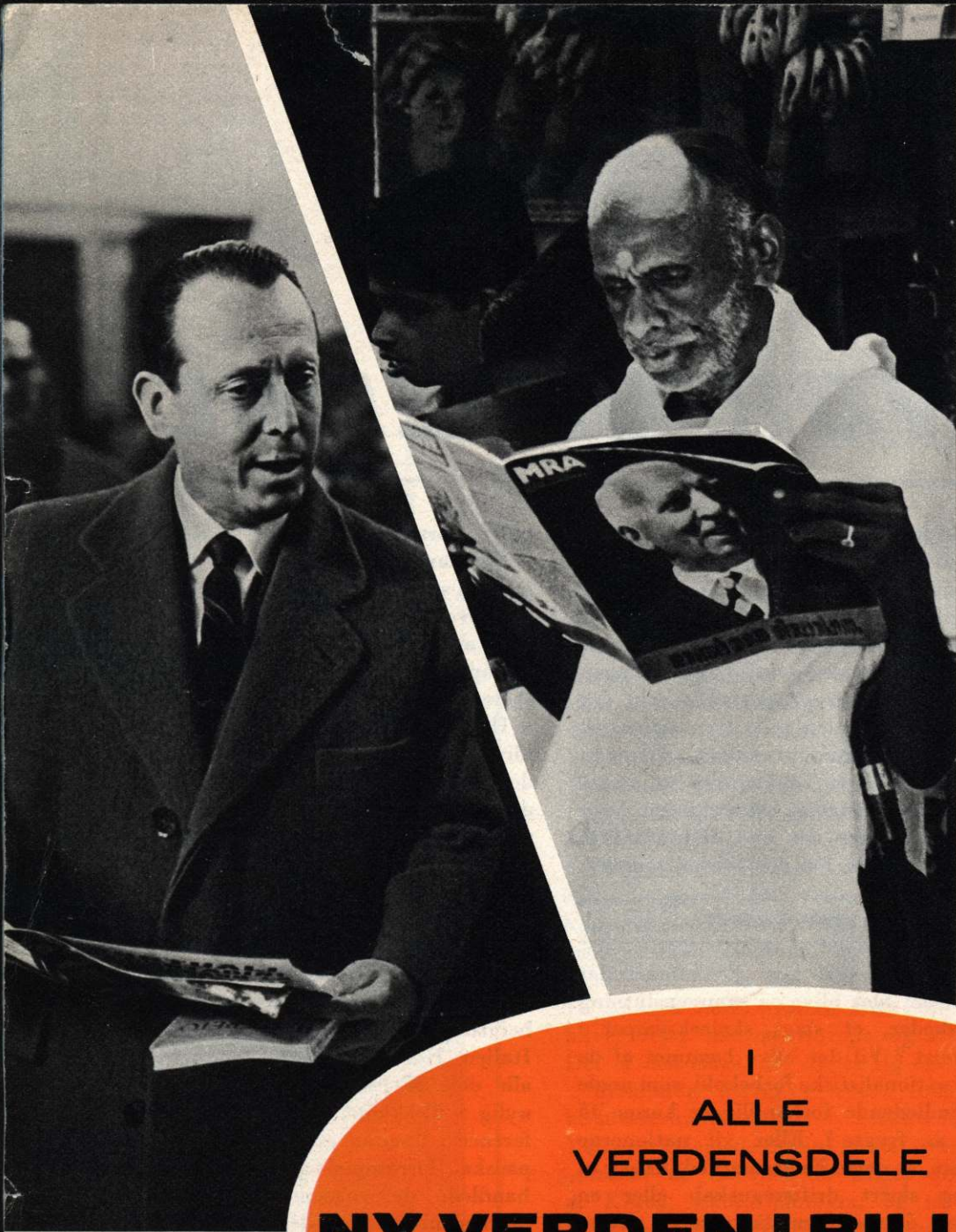
ENESTÅENDE CHANCE

»Disse spørgsmål frembyder i dag en enestående chance for en ny type industriledere, der er rede til at leve og give den rigtige revolution til alle nationer og bygge et samfund, hvor der er føde, arbejde og fred til enhver.«

Kun et sådant syn og en sådan forpligtelse kan skabe den enhed, hvoraf et større Europa afhænger, og vinde Japan, Kina, Rusland og Amerika for et fælles mål.

Europas kendemærke i dag er skammens mur. Materialistiske beregninger rejste den. Materialistiske beregninger vil ikke være tilstrækkelige til at rive den ned igen. Militære metoder vil ikke fjerne den.

Hvis Europa fortsætter med at tilbede materialismen, vil mure, splittelse og delthed være dets skæbne. Men hvis Europa finder vej til forvandlingens hemmelighed, vil det have vundet sin enhed og taget skridtet ind i sin sande fremtid.

I
ALLE
VERDENSDELE
NY VERDEN I BILLEDER

- fotografier, der viser de ideologiske brændpunkter i verden
- nyheder om dramatiske begivenheder, der former fremtiden
- artikler, der viser en ny verdens tilblivelse

Abonnement: kr. 10.- om året